Elaine Hsieh Chou - Ervin Pavleković - Dijana Jakovac

Mrkvaste noge

U Americi nisam bila lijepa, no na Tajvanu sam bila ružna. Znala sam to i prije nego što sam nogom kročila u Taipei. Na putu od zračne luke, u metrou i u taksiju, primijetila sam reklame za kreme za izbjeljivanje kože, operaciju dvostrukih kapaka te za kružne kontaktne leće. Nisam znala da mogu tako izgledati. Odrastajući, nisam nikad priželjkivala plave oči ili plavu kosu, jer to nije imalo smisla. No s vremenom su se u Taipeiju promijenili standardi dostižne ljepote, pa sam si sama bila kriva za to što sam ružna.

To mi je bilo jasno iste noći kad sam stigla. Moji su baka i djed dogovorili večeru dobrodošlice u velikom ribljem restoranu i na nju su pozvali sve moje tete, ujake i rođake. Nikoga od njih nisam vidjela osam godina, odnosno od svoje pete godine, no moji su roditelji smatrali da sam napokon dovoljno stara da u sama odem Taipei.

Sjedila sam do svoje dvije godine starije rođakinje, koju sam prije toga vidjela kako stoji ispred restorana i priča na mobitel, provjeravajući istovremeno svoj izgled u retrovizoru. Bila je mršava i blijeda, s usnama koje su imale boju kao da su umrljane jagodama, nalik onim ženama s reklama. Kad je prvi puta ušla u odijeljeni dio koji su baka i djed rezervirali za nas, mislila sam da je zalutala strankinja, no tada mi je rekla „mei" i potapšala me po ramenu dok su je baka i djed grdili zbog kašnjenja.

Željela sam je mrziti, no odmah sam je zavoljela, kao da je nešto skupocjeno što mi je upravo dano.

„LaLa će se brinuti za tebe dok si tu", rekao je djed. „Baš je lijepo što ćeš s nama provesti ljeto", dodao je.

„Biao-jei i biao-mei", nasmiješivši se rekla je baka pa dodala: „Napokon zajedno. "

„Rođakinje, da. Ali uopće si ne sliče. Pa kako?!" uzviknula je treća teta.

Svi su kimali i istog trena stali primjećivati razlike među nama.

eISSN 1847-7755; doi: 10.15291/sic/1.13.lt.1

Koliko joj je put svjetlija od moje.

Koliko joj je nos izraženiji od mojeg, koji je bio spljošten.

Kako je toliko mršava da joj se ocrtavaju kosti na vratu.

Kako sam ja tako debela da ih to čini gladnima.

Drugi me ujak stisnuo za ruku: „Čime je to hrane u Americi?" Svi su se na to veselo nasmijali, kao da LaLa i ja nismo ondje.

LaLa se nagnula prema meni i šapnula mi: „Možda bismo ih sve trebale pobiti."

Bila sam joj toliko zahvalna da sam je htjela poljubiti.

Djed i baka smjestili su me u sobu s LaLaom, koja je od malih nogu živjela u njihovu stanu, još otkad ju je majka napustila. Kun, njezin otac, mlađi brat moje majke, bio je ovisnik o piću i kockanju, pa su djed i baka tvrdili da se o njoj ne može brinuti. Kad sam ga vidjela u restoranu, nisam mogla skinuti pogled s njegovih zuba, pocrnjelih od žvakanja betelovih oraha. Što se tiče njezine majke, nisam imala pojma kako je izgledala jer su se svi, uključujući i LaLau, pretvarali da nikad nije ni postojala.

LaLaina soba nije izgledala kao soba tipične tinejdžerice: zidovi su bili prekriveni tamnozelenim filcem, a pleteni se namještaj doimao prašnjavo i masno. Visoki prozor gledao je na dvorište susjednog stana, zapravo metalnu kutiju prekrivenu rubljem i jarkim plastičnim kantama. Kao i u svakoj sobi u stanu, iznad vrata njezine sobe bio je pribijen veliki križ.

Počela sam raspremati stvari kad je ušla baka držeći dvije čaše napitka od sojina mlijeka i papaje.

Okus slatkog pića izazivao je mučninu. „Zašto moramo ovo piti?" upitala sam. Baka je samo odmahnula rukom i odvukla se do svoje spavaće sobe.

LaLa se okrenula prema meni i stisnula si grudi ispod spavaćice.

„Da narastu", šapnula je.

Naučila me kako izvoditi ono što je nazivala svojim noćnim vježbama. Trljale smo dio između

pazuha i dojki – mreškajući mekanu kožu – sve dok nas ne bi zaboljelo, a zatim smo ležale na leđima dok nam noge podignute prema stropu ne bi utrnule.

„To je da ti mast ne ode u noge", objasnila je LaLa.

Zatim smo kažiprstima i palčevima trljale nosove i za kraj im snažno štipale vrh. Nakon toga izgledale smo kao da smo cijelu noć kihale.

„Koliko dugo već to radiš?"

LaLa je nakrivila glavu. „Od svoje desete godine."

Bilo mi je krivo što nisam prije počela. Da sam znala da se tijelo može oblikovati, možda bih i ja izgledala kao LaLa.

Danju me LaLa vodila do trgovina i šoping-centara u Ximendingu ili do bulevara u Fuxingu, kroz koje se gotovo nije moglo proći od gužve. Lutale smo pored staklenih zgrada s neusklađenim znakovima, niz uske prolaze gdje smo kopale kroz hrpe odjeće, telefonske opreme, jeftinog nakita. Ništa si nisam mogla kupiti jer su imali samo dvije veličine: S i M.

Navečer smo odlazile na noćne tržnice i jele žilave palačinke od zelenog luka i rezance od kamenica u ljepljivom umaku. Za desert smo iz plastičnih vrećica pile čaj od tapioke i smeđeg šećera. Zrak je bio težak od dima i smrada fermentiranog tofua. Ispod dugih traka okomitog svjetla pljuvale smo u salvete kako bismo s prstiju obrisale ljepljivost i hvatale jedna drugu pod ruku.

LaLa mi se sviđala. Voljela sam je gledati. Hodala je kao da mrzi dodirivati tlo. Zatvarala oči kad god bi nešto zagrizla. Nikad nije pila nešto s ledom jer je rekla da to izaziva menstrualne grčeve. Ako bi tijekom dana pojela nešto masno, navečer bi pila samo prokuhanu vodu. Po suncu je uvijek nosila kišobran s dobrom UV zaštitom.

U trgovini blizu stana naših djeda i bake stalno smo pregledavale losione za sagorijevanje masti, maske koje usne oboje u ružičasto i masažere koji navodno sužavaju lice. Shvatila sam, ponovno, da je ljepota na Tajvanu izbor.

Svake noći, prije nego što bismo zaspale, ležale smo u krevetu, gledale u strop i razgovarale. LaLa me ispitivala o životu u Americi. Ispričala sam joj kako su moji prijatelji okrutni, kako su me tjerali

da ukradem odgovore iz ispita i jednom dečku u kupaonici pokažem grudi. Jednom su me preko noći zaključali u učionici.

Ništa od toga nije bilo istina. U školi su me se dečki bojali, a djevojke me ignorirale. Imala sam samo jednu prijateljicu, Minnie, koja je bila godinu dana mlađa od mene i radila gotovo sve što sam joj rekla. Često sam je znala rasplakati, samo da vidim hoću li uspjeti. Ponekad sam je mrzila jer mi je i dalje htjela biti prijateljica. Baš prije početka ljetnih praznika udarila sam jednog dečka u lice zato što je o meni i Minnie rekao nešto odvratno i neistinito.

Ništa od ovoga nisam rekla LaLai. Svidjelo mi se kad se raširenih očiju okrenula prema meni i rekla: „Zhen hai jia?" kao da ne može shvatiti okrutnost mojih kolega iz razreda. Svidjelo mi se kad je rekla da se nada da će svi oni umrijeti, da bi se, da je ondje, pobrinula da me više nikad ne povrijede. Čak me natjerala da joj na list papira zapišem njihova imena. Nikome nikad nije bilo toliko stalo do mene. Nisam znala kako da izrazim svoje osjećaje, pa sam joj samo stisnula ruku preko kreveta.

Kada sam LaLau upitala za njezine prijatelje, rekla mi je jako malo. Dopustila mi je da ispunim tamnozelenu sobu svojim životom, a svoj je spremila negdje duboko u sebi.

Djed i baka bili su vlasnici lanca restorana koji su diljem Taipeija nudili jela od okruglica i valjušaka, a počeli su s malenom zalogajnicom u uskoj ulici odmah ispod njihova stana. Tamo smo odlazile kad više nismo znale što bismo sa sobom u stanu, a nije nam se izlazilo van na vlažnu vrućinu koja je stvarala osjećaj gacanja kroz mokri zrak. LaLa je voljela dolaziti u restoran zato što je ondje uvijek radio klima-uređaj i zato što je, daleko od zanovijetanja djeda i bake, mogla gledati TV emisije koje oni nisu dozvoljavali.

Restoran je bio malen i uzak s izgrebenim stolovima uz oba zida, na kojima nije bilo ničega osim prastarog kalendara: godina tigra. Na ulazu, na ravnoj metalnoj površini pržile su se okruglice. Sa stropa u kutu na minijaturnom se televizoru vrtjela sapunica čija se radnja odvija u doba dinastije Ming. Žene u seriji oko očiju uvijek su imale plavo sjenilo.

U stražnjem dijelu restorana nalazila se spavaća soba u kojoj je čovjek koji je vodio restoran za baku i djeda otkad LaLa zna za sebe živio sa svojom suprugom. Predstavili su mi se onako kako

se odrasli uvijek predstavljaju djeci: kao „ShuShu" i „Ayi", tetak i tetka. Nikad im nisam saznala prava imena. ShuShu je bio tih čovjek zlokobna izgleda s dugim dlakama na obrvama; Ayi je bila debeljuškasta i djelovala je priglupo, što mi je odmah počelo ići na živce.

Između ručka i večere, kad je u restoranu bilo tek nekoliko gostiju, Ayi se ponudila da me nauči raditi okruglice, ali LaLa je rekla da mi to i ona može pokazati. Dok je Ayi promatrala, LaLa je umočila prst u zdjelu s vodom i njime napravila krug u tijestu. Zatim je u sredinu stavila hrpicu svinjetine i kupusa. Prsti su joj uvijali i nježno nabirali tijesto, lagano stežući sve dok se osam nabora ne bi skupilo u lepezu.

Sviđalo mi se što LaLa dobro radi okruglice i što ja u tome nisam uspješna. Moje su bile previše labave ili pretanke. Kao i u svemu drugome, to mi je samo potvrdilo da nema smisla da se s njom uspoređujem. I zbog toga sam je voljela – nesebično, tako sam tada mislila.

Kada je Ayi otišla u kuhinju po još tijesta, LaLa me upitala jesam li vidjela njezine noge u obliku mrkve – luobo tui.

„Što?"

„Luobo tui! Mrkvaste noge! Kada noge izgledaju poput mrkve." Nestrpljivo me pogledala. Ponekad bih zaboravila neke izraze na mandarinskom, pa bi LaLa zurila u mene kao da se tek tada sjetila da se po nečemu ipak razlikujemo i da se to nikada neće promijeniti.

Poslije je gore u stanu kod djeda i bake iz hladnjaka izvukla korijen daikona i njime mahnula. Izvadila je još jedan i stavila ih ispred svojih listova.

„Bijele mrkve. Vidiš?"

Tek sam nedavno otkrila to zdepasto povrće . Naša ga je baka kuhala u mutnoj juhi sa svinjskim kostima sve dok ne bi postalo prozirno, s bijelim prugama koje su se pružale iz njegova središta. Po LaLainom sam tonu mogla razaznati da su mrkvaste noge nepoželjne.

„Imam li ja mrkvaste noge?" upitala sam.

LaLa mi je pažljivo proučila noge.

„Ne," rekla je napokon, „to su zdrave noge. Sve se američke djevojke bave sportom, zar ne?"

„Da", slagala sam.

LaLaine su noge bile ravne i tanke. Pitala sam se postoji li povrće poput njezinih nogu.

Kad smo sljedeći put otišle u restoran, sjetila sam se pogledati Ayine noge. Isprva ih nisam mogla vidjeti jer je ili sjedila ili bi se naglo pojavila pored mene da me upita trebam li nešto. Izbliza sam primijetila da ima duboko postavljene oči, ružičasta usta poput naboranog božura, visoke i okrugle obraze sjajne od znoja. Iznenadilo me što joj je lice zapravo bilo privlačno. Nisam mislila da Ayi ima pravo na lijepo lice.

Kad je izašla kako bi ispraznila kante s vodom, napokon sam vidjela da je krivonoga: noge su joj izgledale poput dviju obgrljenih zagrada. Bedro i list spajali su se bez prijelaza, a dva blijeda udubljenja bila su jedini pokazatelj da ima koljena. Nikad prije nisam vidjela takve noge, ali uskoro ću ih primjećivati svugdje u Taipeiju.

„Sad joj vidim noge. Prave mrkve", šapnula sam LaLai.

„Zar ti to ne ide na živce?"

Zurila sam u Ayinu stražnjicu i, doista, osjetila snažnu želju da je ugrizem za te debele noge. Ili da ih nasjeckam na savršeno jednake kockice.

„Da", rekla sam. „Dođe mi, zenme shuo, kako se ono kaže, da podivljam." Nisam znala kako na mandarinskom drukčije reći što mislim.

Kad Ayi nije gledala, pretvarale smo se da joj grizemo noge. Razjapile bismo usta i glavu naginjale u stranu. Ili bismo oponašale da ih pilimo velikim nožem i pritom jednom rukom režemo, a drugom joj nogu čvrsto stežemo kao kandžom. Nismo se mogle prestati zafrkavati, čak i pred njom i ShuShuom, čak i kad su mušterije bile u restoranu.

„Što mislite, kakvog su noge okusa?" upitala bi jedna od nas.

„Okusa mrkve!" druga bi joj glasno odgovorila.

„Kakve mrkve?"

„Bijele, naravno!"

Ayi je rekla da smo smiješne i svoje usne u obliku naboranog božura razvukla u osmijeh.

Poslije smo izmislile novu igru: kako ubiti Ayi, odrezati joj mrkvaste noge i onda ih skuhati. O tome smo raspravljale na sjenovitom igralištu u blizini stana ili u minimarketu kamo smo odlazile po hladne čašice Yang-Le-Dua, omiljenog nam jogurta.

Kad ujutro Ayi bude išla na tržnicu, tako je rekla LaLa, možemo je šutnuti u mrkvaste potkoljenice i nekamo odvući. Ja sam predložila da se, kad ode u kuhinju, sakrijemo iza stražnjih vrata, uhvatimo je lasom i povučemo u uličicu.

Ali kako skuhati noge? pitale smo se. Koji je recept?

Sljedeći put kad je baka pripremala mutnu juhu, LaLa joj je virila iza ramena, odjevena u svoje omiljene nježno plave hlačice i majicu koja se veže oko vrata, duge kose stegnute u visoki rep.

„Koliko soli? Na kojoj temperaturi? I koliko dugo?" Dok joj je baka pokazivala svaki korak, LaLa se pretvarala da pažljivo zapisuje bilješke u svoju bilježnicu na čijim se koricama nalazila maca Doraemon, glavna junakinja njezine omiljene mange.

„Ai-ya, slušaš li!" vikala bi baka kad bi uhvatila LaLau kako mi se belji i podiže nos poput svinje.

Kuhanje Ayinih nogu ipak nije bio teži dio. Trebalo je smisliti kako ih isjeckati a da sve ne zakrvarimo.

„Znam što moramo napraviti!" rekla je LaLa jednog popodneva. „Moramo je staviti u kadu."

„Da", rekla sam zamišljajući je golu. „Cice su joj sigurno velike kao dinje."

„S tamnim dlakavim bradavicama", potvrdila je LaLa. „A stopala joj smrde po kupusu jer čitave dane stoji u onoj znojnoj maloj trgovini."

„I sigurno nosi gaće za babe! One koje idu skroz do pupka." Vidjela sam rublje na užetu u dvorištu iza restorana: izblijedjelo i puno volana poput staromodnih zavjesa. Obje smo na trenutak utihnule, a kroz misli nam je lebdjela slika gole Ayi.

„A onda?" upitala sam.

„Onda ulijemo kipuću vodu, dodamo svinjske kosti i sol i kuhamo je u kadi. Manje neuredno i učinkovitije."

Kad je to rekla, shvatila sam da mi se na usnama skuplja slina, kao da mi usta luče bakinu juhu. Progutala sam slinu i složila se da je to daleko najbolji plan.

Te sam noći, čim sam zaspala, osjetila nešto mokro uz nogu. Vidjela sam LaLaine blijede male zube kako bliješte iznad moga lista.

„Kakvog je okusa?" upitala sam pospano.

Tiho cmoknuvši, odvojila je usta od moje noge.

„Bijele mrkve!" Rukom mi je obuhvatila list. „Evo, probaj."

Približila sam usne listu i polizala ga. Pomislila sam, samo na trenutak, da mogu osjetiti blagu gorčinu daikona.

LaLa se nasmijala. „Jesi li primijetila da su pod prstima listovi kao male grudi?"

Podignula sam nogu, meso se nježno njihalo kad ga je LaLa počela gnječiti iznenađujućom snagom.

„Misliš li da ShuShu Ayu grize za noge?" upitala sam.

„Možda se pali na mrkve. Možda se zato oženio njome!"

„Kad se seksaju, vjerojatno joj prvo treba trljati penis po nogama."

LaLa se na to tako glasno nasmijala da smo čule djeda kako je s druge strane hodnika udario dlanom o zid. Pokrila je usta i štipala me za gležanj dok me nije zaboljelo.

Nakon što je LaLa zaspala, nemarno mi prebacivši jednu ruku preko trbuha, shvatila sam da me doma netko poput nje ne bi prihvatio, a još manje dodirnuo. Smatrala sam se sretnom što je ona moja, a ja njezina, po nečemu tako jednostavnom i nelogičnom kao što je krv.

LaLaina je školska godina ponovno započela u kolovozu. Škola joj se nalazila u Banqiaou, što je više od sat vremena vožnje metroom. Kad je počela nastava, odlazila bi rano ujutro i vraćala se tek

u osam ili devet navečer. Kad god sam je pitala želi li ići na noćnu tržnicu ili gledati TV, uvijek bi mi rekla da je preumorna. Sada bi i prije zaspala, pa više nismo svake večeri razgovarale.

Bilo mi je teško zamisliti njezin život daleko od mene – s učiteljima, kolegama iz razreda, prijateljima koje nikad prije nije spomenula. Svejedno sam im zamjerila.

Djed i baka mi nisu dali da sama tumaram Taipeijem, pa sam vrijeme provodila pomažući u restoranu. Nakon što je LaLa otišla, činilo se da Ayi ispunjava prazan prostor koji je za njom ostao. Pitala me čime mi se bavi otac, imam li dobar odnos s majkom, imam li momka. Kad joj nisam odgovarala, samo bi nastavila čavrljati, kao da cijelo vrijeme priča sama sa sobom.

Ayi bi sjedila blizu mene dok sam vodom namakala tijesto i dodavala joj ga da ga pretvori u urednu okruglicu. Bila sam bolno svjesna njezine prisutnosti, njezina mirisa koji je bio mješavina znoja i nečega što me podsjećalo na gorak lijek. U rijetkim slučajevima kad bi LaLa došla u restoran, Ayi bi najednom utihnula, iako još uvijek vesela i nasmijana, a LaLa bi zauzela uobičajenu poziciju s moje desne strane.

Moja sestrična nije razgovarala s Ayi, osim ako joj ne bi naredila da nam donese nešto za piće, kao da Ayi radi za nju, a ne za baku i djeda. Nisam razumjela zašto, ali bio mi je užitak gledati kako se Ayi pokorava LaLai.

Nekoliko tjedana nakon što se LaLa vratila u školu, Ayi me pozvala na čaj. To je bilo poslije večere, a LaLa se još nije vratila doma. Zapravo, nisam je vidjela nekoliko dana. Baka mi je rekla da spava kod oca jer on živi blizu njezine škole.

Nisam htjela prihvatiti Ayin poziv, ali baka je inzistirala da odem. Natjerala me da donesem kutiju kolača – još se zovu i sunčani kolačići, obožavam ih – pahuljastih i punjenih šećernom pastom. Pitala sam se treba li Ayi cijela kutija te sam joj mislila dati samo jedan kolačić, a ostatak zadržati za sebe i LaLau.

Sada restoran nisu punili glasovi gostiju i treštanje sapunica, pa se činio turobnim. ShuShu je spavao na stolici leđima okrenut prema zidu, čvrsto zatvorenih očiju, kao da je ljutit čak i u snu.

Nikad nisam bila u njihovoj spavaćoj sobi. Nije imala vrata, samo drvene perle koje su se prelijevale s okvira. Soba je bila veća nego što sam zamišljala, s krevetom prislonjenim uz desni zid i istrošenom plastičnom presvlakom kauča točno u podnožju kreveta. Ispred je bio stolić, također prekriven plastikom. Sve je bilo obojeno jarkim fluorescentnim svjetlom.

Kad me vidjela kako nosim sunčane kolačiće, Ayi je uzbuđeno rekla da sam prava „hao guai". Mrzila sam taj izraz jer me podsjećao na ljude koji pričaju sa svojim psima: dobar dečko! Dobra cura! Položila je kolačiće na pladanj i natočila nam dvije šalica čaja od jasmina. Dok sam slušala i kimala, pričala mi je o ShuShuovim problemima s kičmom, o odvratnoj susjedi koja živi do njih.

Igrala sam se omotom od torte kad mi se učinilo da se Ayin glas nekako uozbiljio.

„Znaš li kako sam sretna što si došla ovog ljeta?"

Nasmiješila sam se i otpila gutljaj čaja, pokušavajući ne gledati Ayine gole noge.

„Htjela sam ti nešto pokazati", rekla je.

Posegnula je za kožnim albumom ispod stolića i otvorila ga na fotografiji na kojoj je bilo pet mladih djevojaka koje su svečano stajale u nizu, sve u bijelim haljinama.

Ayi je pokazala na prvu djevojku na lijevoj strani. „To je tvoja majka." Povukla je prst do djevojke koja je stajala do nje. „A ovo sam ja."

Zaškiljila sam u izblijedjelu fotografiju, pokušavajući prepoznati majčino lice. Na fotografiji je imala kratku kosu, koja se na vrhovima uvijala prema unutra.

„Oh", rekla sam. Nije mi se svidjelo što Ayi ima poveznicu s mojom majkom, sa mnom, i što za to nisam prije znala. „Jesi li sigurna da je ovo moja majka?"

„Da! Išle smo u istu crkvu u Taipeiju", objasnila je. Zatim je pokazala na djevojku čija je duga kosa bila upletena u dvije pletenice.

„A znaš li tko je to?" upitala je.

„Ne."

„LaLaina majka." Bilo je teško reći jesu li slične, premda su obje bile visoke i mršave. Uvijek sam

pretpostavljala da je LaLa izgled naslijedila od majke, budući da je ujak Kun bio tako ružan. Sjetila sam se njegova lica s ožiljcima od akna i pocrnjelih zuba.

„LaLa nimalo ne sliči svome ocu", rekla sam, ne znajući što bih drugo rekla.

Ayi se nasmijala i natočila nam još čaja. Zvučalo je kao štucanje.

„Pa, naravno da ne sliči!"

„Kako to misliš?"

„Oh, a ti ne znaš?" Izgledala je vrlo sretno, gotovo ushićeno. „Tvoj ujak Kun i LaLaina majka bili su momak i djevojka još dok su išli u školu. Ali kad je imala šesnaest godina, LaLaina majka ostala je trudna sa svojim srednjoškolskim profesorom. Znalo je cijelo susjedstvo. Svašta su govorili o njoj. Ali Kun ju je i dalje volio."

Otpila je gutljaj čaja.

„Poslije poroda LaLaina je majka nestala, pa se Kun morao brinuti za dijete. Prekrasna djevojčica. Nitko o tome nije ništa naglas govorio, naravno, ali svima je sve bilo jasno. Tvoji baka i djed u početku su se ljutili, no zavoljeli su LaLau kao da je njihova. Hvala Bogu da su katolici, inače je mogla završiti i na ulici." Zvučala je kao da se zadihala.

„Kako to znaš?" upitala sam.

„Oh, pa već dugo radim za tvog djeda i baku. Čujem svakakve stvari."

Dok sam šutjela, Ayi je nestrpljivo upitala: „A majka ti to nije rekla?"

„Ne", pojela sam još jedan kolačić, sad suh i bez okusa. „Dakle, nisam u rodu s LaLaom?"

„Po krvi ne, ali obiteljski, da, naravno. Uvijek ćete biti rođakinje, biao-mei i biao-jei."

U jednom sam gutljaju iskapila cijelu šalicu čaja ne bih li isprala taj glupi osjećaj koji mi je stezao grlo. Ustala sam naglo. Nije me bilo briga jesam li nepristojna.

„Moram ići", rekla sam. „Wan an."

Ayi je spustila glavu i počela rezati naranču na četvrtine.

„Laku noć i tebi."

Te sam noći sanjala da me netko kuha u juhi. Golem par ruku oprao me pod slavinom, posušio papirnatim ručnikom, a zatim raširio po drvenoj dasci. Svaki potez noža izazivao je ugodno trenje koje mi se širilo kroz tijelo, kao da me netko dodiruje između nogu.

Kad sam poslije tjedan dana vidjela LaLau, sa sobom je donijela strani miris: smrad cigareta, pržene hrane i novog, neugodno slatkog parfema. Za večerom bila je pričljivija nego inače. Nestrpljivo sam čekala da završi s jelom pa da odemo u našu sobu, gdje ću joj ispričati što mi je Ayi rekla. Čak sam prije prošla kroz cijeli razgovor, zamislila kako ću joj opisati tu tužnu sobicu i plastikom presvučen kauč. Zajedno ćemo se smijati Ayi i njezinoj patetici. Bila sam uvjerena da mi je Ayi ispričala tu izmišljenu priču samo kako bi me udaljila od LaLae. Imala sam osjećaj da Ayi silom pokušava doprijeti do mene svaki put kad me nazvala „hao guai".

Nakon tuširanja LaLa je ušla u sobu i zatvorila vrata. Nije se sramila biti gola preda mnom pa je skinula ručnik kako bi njime osušila kosu. Za razliku od mojih bradavica, koje su bile tamnosmeđe, njezine su bile boje breskve. Nisam htjela da to zna, pa sam se uvijek presvlačila okrenuta zidu.

Umjesto spavaćice LaLa je odjenula onu istu odjeću u kojoj je došla, što mi se učinilo neobičnim. Pomislila sam da me dolazi zagrliti i lagano sam podigla ruke. No ona se samo bacila na madrac i zavrtila na krevetu.

„Mei! Znaš što je novo?! Imam dečka", rekla je i pritisnula jastuk na prsa. „Ima motor! Zove se Nianzhu."

„Oh", rekla sam. Želudac mi se stisnuo od razočaranja. Natjerala sam se da kažem: „To je sjajno."

Zagrlila sam je i udahnula miris njezina sapuna koji se ponovno osjetio nakon tuširanja. „Koliko ima godina?"

„Osamnaest."

LaLa se odmaknula, prebacila dugu kosu preko lica i počela je raspetljavati češljem.

„Znam da će ti se svidjeti, mei."

„To je sjajno", rekla sam opet.

Pokušavala sam smisliti kako da načnem razgovor o Ayi. LaLa me prije znala bocnuti u trbuh i pitati kad ćemo ubiti Ayi zbog njezinih debelih nogu, no to već dugo nije napravila.

„I ja imam novosti."

„Kaži!" rekla je LaLa kroz mokru kosu.

„Mrkvastonoga Ayi širi laži."

„Zhen hai jia? Stvarno?!"

„Da, stvarno. Ispričala mi je nešto o tvojoj majci. Rekla mi je da…"

„Šuti", odbrusila je LaLa. „Što ta glupa žena zna o mojoj majci?"

Nikad prije nisam čula LaLau da tako govori. Na trenutak se učinila kao netko koga uopće ne poznajem. Možda Ayi ipak nije lagala.

„Žao mi je", šapnula sam.

Dvije kratke trube prekinule su tišinu sobe. LaLa je poskočila, podigla se na prste i pogledala kroz prozor. Vidjela sam je kako nekome maše.

„Vratit ću se." Ton joj je ponovno bio opušten.

Pogledala se u ogledalo, na brzinu nanijela sjajilo za usne, a zatim izašla. Trenutak poslije ušla sam u dnevnu sobu, u strahu da će baka i djed čuti kako se zatvaraju teška ulazna vrata. U zamračenoj sobi, osvijetljenoj tek sjajnim plavim akvarijem u kutu, mirno sam stajala i osluškivala parajući zvuk Nianzhuova motocikla koji je skrenuo iz uličice.

Bilo je četiri ujutro kad se LaLa vratila. Kad je kliznula u krevet pokraj mene, pretvarala sam se da se budim i zijevam.

„Jei? Jesi li to ti?"

„Da. Spavaj."

„Nisam umorna. Gdje si bila?"

„U hotelu za ljubavnike."

„A tako.” Premda ne znam zašto, bilo mi je krivo, kao da me LaLa iznevjerila i bez mene otišla nekamo kamo me obećala odvesti. Trudila sam se zvučati kao da me nije briga. „I što ste radili?”

„Polizala sam ga. I on je polizao mene”, zahihotala se.

„Kakav je to osjećaj?”

Na trenutak je razmislila i uzdahnula: „Kao da se topim. Jede me kao sladoled.”

Malo zatim čula sam LaLaino ujednačeno disanje. Spavala je zatvorenih očiju s blagim osmijehom na usnama. Premda sam se pokušala oduprijeti zamišljenoj slici, mogla sam zamisliti Nianzhua kako joj jezikom prelazi preko ružičastih bradavica i ustima pohlepno srče između njezinih nogu. Okrenula sam se na drugu stranu i počela masturbirati.

Nakon toga dugo je nisam vidjela. A kada je napokon došla, LaLa mi je obećala da će sljedećeg četvrtka – kad sam imala let za doma – markirati i da ćemo, kao nekad, cijeli dan provesti zajedno.

„Čekaj me u restoranu. Doći ću ujutro”, rekla je.

„Važi. Ponesi nož!”

Tupo me pogledala.

„Znaš?... Za juhu”, rekla sam i napravila pokret kao da si režem noge. Nasmijala se, ali nije se okrenula prema meni.

U četvrtak sam rano ustala, spakirala stvari i odvukla kofer do ulaznih vrata. Let mi je bio tek kasno navečer. Ponovno sam odmotala i zamotala poklon za LaLau: malu vodenastozelenu keramičku vazu u obliku korijena daikona iz čijeg vrha viri prava slama. U kutiju sam još stavila prazan papir i adresirane omotnice kako bismo mogle jedna drugoj pisati.

U osam ujutro spustila sam se do restorana. Ayi se motala oko mene, što me istovremeno činilo nervoznom i željnom pažnje. Stavila sam slušalice i trudila se ne pogledavati prema vratima kroz koja su ulazile mušterije. Do podneva pripremila sam stotinjak neravnih okruglica, ali LaLa se još nije pojavila.

„Gdje je LaLa?” slatkim me glasom upitala Ayi.

Kad joj nisam odgovorila, donijela mi je sladoled od crvenog graha. Zagrizla sam ga prednjim zubima i bilo mi je drago zbog hladne boli koju sam osjetila.

„Ne brini", rekla je Ayi. „Doći će. Mora doći!"

„Ne brinem se. Vjerojatno joj se nešto dogodilo. Nešto loše. Jesi li znala da njezin dečko vozi motocikl?"

Ayi nije ništa rekla, samo je uzela moj pladanj deformiranih okruglica i odnijela ih ShuShuu na prženje. Dok je odlazila, spopao me ničim izazvan bijes. Mrzila sam njezinu blijedu kožu, njezina usta, njezine debele mrkvaste noge. U glavi mi je proletjela slika mesarske satare koja je precizno siječe na komadiće.

Nastavila sam raditi okruglice, bezbroj okruglica, kao opsjednuta. Nekoliko ih je imalo raspukline sa strane u kojima je nekuhano svinjsko meso podsjećalo na lice koje namiguje.

Bio je već mrak kad sam ponovno podignula pogled. Večernji su gosti otišli. Ayi mi je donijela tanjur svježe prženih okruglica i tanjurić s crnim octom. Sjela je preko puta mene i pokazala mi da malo pojedem.

Osjetila sam navalu gladi i u usta strpala okruglicu prepustivši se njezinoj čudnoj hrskavo-svilenkastoj strukturi. Toliko su mi se sviđale da me to uzrujalo, pa sam odgurnula tanjur od sebe.

„Zapravo, mrzim okruglice."

Ayi se udaljila. Čula sam kako perle na vratima spavaće sobe lagano udaraju jedna o drugu.

U jednom sam trenutku zaspala za stolom. Kad sam se probudila, sva svjetla u stanovima preko puta bila su ugašena. Čak je i susjedov pas bio tih. Bila je ponoć, a uličica prazna.

Uspaničila sam se kad sam shvatila da nema Ayi. Nije me bilo briga što ću propustiti let.

„Ayi?" zazvala sam.

ShuShu je spavao na stolcu uza zid, namrgođen, prekriženih ruku. Pod nogama su mu stajale dvije prazne zelene boce piva.

Ustala sam i otišla u njihovu spavaću sobu, usput upalivši fluorescentno svjetlo. Otvarala sam i zatvarala ladice na komodi, a zatim sam isto učinila s noćnim ormarićem, pronašavši samo gumice za kosu i škare za nokte. Nisam znala što tražim. Nije me bilo briga hoće li me netko uhvatiti. Legla sam na krevet i čvrsto zažmirila u pokušaju da ne briznem u plač.

Čula sam da je netko došao u sobu. „Mei-mei? Što se dogodilo?"

Mislila sam da će me Ayi izgrditi, ali samo je tromo sjela pored mene. U rukama je stezala plastičnu vrećicu s jabukama. Glas joj je zvučao jako umorno i tada sam prvi put shvatila da je unatoč smiješku koji je stalno nosila na licu morala biti duboko nesretna.

Ayi mi je dodala maramicu: „Tvoja te jei-jei i dalje voli."

„Ne. Nismo sestre." Zvale smo jedna drugu mei i jei, no sada te riječi ništa nisu značile. „Zašto si mi rekla da nismo u rodu?" viknula sam.

„Ne znam. Duibuqi. Oprosti mi." Ayi je stegnula vrećicu oko zapešća. „Želiš li kolačić?" upitala je. „Ili možda malo mlijeka?"

Odmahnula sam glavom. Sad sam još jače plakala, jecala, ridala, toliko da me bilo sram. Ayi je izgledala pomalo uplašeno.

„Mogu li što učiniti?" upitala je.

Nisam je mogla pogledati u lice. Bijela joj je majica imala napuhane rukave i sliku zeca iz nekog crtića. Sjetila sam se kako smo LaLa i ja prekriženih nogu sjedile na svom krevetu i do kasno u noć razgovarale o Ayinom tijelu i o tome što mu želimo učiniti. Kao da umjesto njoj pripada nama.

„Pokaži mi bradavice", šapnula sam. „Molim te."

Isprva se nije ni pomaknula. Zatim je podigla košulju i otkopčala grudnjak. Lice je sakrila iza košulje, čvrsto zategnute poput paravana.

LaLa i ja bile smo u krivu; bradavice joj nisu bile velike i smeđe, već ravne i ružičaste. Bile su to lijepe grudi. Zabila sam lice u njih i udisala topao miris Ayine kože, dok su moje suze i bale klizile po njoj. Ayi me potapšala po kosi i rekla: „Meiguanxi. No-no, sve je u redu."

Malo poslije odmaknula me od svojih grudi i rekla mi da pričekam. Čula sam je kako ulazi u kupaonicu i otvara vodu. Vratila se i rekla: „Hao ba, u redu je, ustani."

Kleknula je pred mene i skinula mi je odjeću, kao da sam dijete. Prvo košulju i hlačice, zatim čarape i donje rublje. Uzela me za ruku i odvela do kupaonice. Voda je djelovala zelenkasto. Držeći me za ruku, Ayi mi je pomogla da skliznem u kadu, u kojoj sam pružila noge sve dok mi stopala nisu dosegla pločice. Para se uvijala nad površinom vode. Osjećala sam miris bakine juhe od daikona, satima kuhane sa svinjskim kostima. Skupila sam ruke, podigla ih do usana i pila.

Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International License